

zák., lebo s bitkou už musel počítať najpozdejšie vtedy, keď sa i sám ozbrojil. Nemohlo byť preto jeho rozčulenie, v ňom tým vyvolané, takého stupňa, že by zatemnilo slobodu jeho vôle tak, že by mu chýbala duševná rozvaha, potrebná k rozváženiu činu. Mýlili sa preto porotcovia, keď aj na 4. otázku danú im v smysle odst. 1 § 307 tr. zák. odpovedali kladne a následkom toho bol čin obžalovaného A. O. mylne kvalifikovaný a rozsudok trpí zmatečnosťou vyše uvedenou. Preto najvyšší súd pokračoval podľa odst. 1 § 33 por. nov. a pominul kvalifikáciu činu obžalovaného podľa odst. 1 § 307 tr. zák.

Čís. 4924.

Nalézací soud nevykročil z moci trestní (§ 281 čís. 11 tr. ř.), vyměřil-li za sbíhající se trestné činy, ohledně nichž bylo trestní řízení vyloučeno z trestního řízení o činech, souzených soudem porotním, doplňkový trest převyšující s (dřívějším) trestem, uloženým soudem porotním, sazbu 5 let, nepřevyšující však trest stanovený v zákoně na skutek nejprísněji trestný (porotní).

Záležel-li v násilné činnosti právě odpor činěný pachatelem vrchnosti, nejde o souběh zločinu § 81 tr. zák. se zločinem § 157 tr. zák., nýbrž o zločin § 81 tr. zák., trestný podle vyšší sazby § 82 tr. zák. (a lze tudíž použítí amnestie z 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n.), třebaže z oné násilné činnosti vzešlo poškození na těle povahy v § 152 tr. zák. uvedené.

(Rozh. ze dne 19. února 1934, Zm I 950/32.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmatečných stížnostech obžalovaných, jakož i o zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 30. září 1932 takto právem: Zmateční stížnost státního zastupitelství se zamítá.

Z podnětu zmateční stížnosti obžalovaných Josefa Š-a a Aloisa Š. se použitím § 290 tr. ř. napadený rozsudek ve výroku o vině ohledně těchto obžalovaných co do zločinu podle §§ 81 a 157 tr. zák., správně § 81 a § 82 odst. 2 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících jako zmatečný zrušuje a tyto obžalovaní se podle §§ 1 a 2 amnestie Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. a podle § 259 čís. 2 tr. ř. zprošťují z obžaloby, že v noci na 22. července 1931 u T. ve společnosti jako spolupachatelé a ve vzájemném dorozumnění Josefu V-ovi, přísežnému polnímu hajnému, tedy osobě v § 68 tr. zák. jmenované, při svém zjištění a zadržení, tedy u výkonu jeho služby v úmyslu, by výkon ten byl zmařen skutečným násilným vztažením ruky zprotivili, a při téže příležitosti při společném zlém nakládání s Janem V-em, vztáhnuvše na něho ruku, těžké ublížení na těle spojené s nezpůsobilostí k povolání po dobu aspoň 20 dnů mu přivodili, při čemž nelze dokázati, kdo mu těžce ublížil, — čímž prý spáchali zločiny veřejného násilí podle § 81 a zločin těžkého uškození na těle podle § 157 tr. zák.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje důvod zmatku čis. 11 § 281 tr. ř. co do výroku o trestu u obžalovaných Jana K-e, Václava K-e, Josefa M-a a Antonína S-ského. Má za to, že u těchto obžalovaných vykročil soud z moci trestní a zavinil zmatečnost rozsudku podle čis. 11 tím, že jim uložil napadeným rozsudkem za zločiny zlomyslného poškození cizího majetku a krádeže (u všech), u Jana K-e a Václava K-e také za přestupek zbrojního patentu, další trest těžkého žaláře 1 roku, 2 měsíců, 5 měsíců a 10 měsíců, ačkoliv jim prý neměl uložit další trest doplňující vzhledem k předcházejícímu rozsudku soudu porotního v Kutné Hoře ze dne 4. května 1932. Tímto rozsudkem byli odsouzeni všichni čtyři obžalovaní a to Václav K. pro zločin zabití a nedokonané krádeže podle § 142 tr. zák. se zřetelem na §§ 34 a 35 tr. zák. k těžkému žaláři na 7 let; Jan K., Josef M. a Antonín S. pro spoluvinu na zločinu zabití a nedokonané krádeže podle § 142 tr. zák. se zřetelem na §§ 34 tr. zák. a 265 tr. ř. do těžkého žaláře na 5 let; a usnesením radní komory byly podle § 57 tr. ř. vyloučeny k samostatnému projednání ony trestné činy, pro které byli tyto čtyři obžalovaní napadeným rozsudkem krajského soudu odsouzeni.

Zmateční stížnost vychází ze správného právního názoru, že soud vyměřující podle § 265 tr. ř. trest doplňkový, musí použít na souzený skutek výhradně trestní sazby, která je zákonem stanovena na tento skutek. To plyne z ustanovení § 32 tr. zák., že trest nesmí být vyměřen ani ostřeji ani mírněji než jak zákon předpisuje podle zjištěné povahy činu pachatele, a nasvědčuje tomu i předpis § 260 čis. 1 tr. ř., že rozsudek musí označit skutek, jímž se obžalovaný uznává vinným i se všemi okolnostmi podmiňujícími určitou trestní sazbu. Ustanovení § 265 tr. ř. je dáno ve prospěch pachatele a zabezpečuje mu, že ho z nešetření zásady § 57 tr. ř. nestihnou tresty, jichž součet by ho nemohl stihnouti při šetření onoho ustanovení, avšak neodnímá mu výhody plynoucí z § 32 tr. zák., byť jen proto, že předpisu § 57 tr. ř. nebylo nebo nemohlo být šetřeno (srov. rozh. čis. 3180).

Vytýká však neprávem, že nalézací soud této zásady nedbal, ježto prý doplňkovými tresty překročil nejvyšší trestní sazbu 5 let, stanovenou na nově souzené skutky v §§ 178 (179), 180 tr. zák.; tím prý se ocitl v sazbě 5—10 let, která je vyhrazena soudům porotním; zmateční stížnost má za to, že krajský soud »trest vyšší než 5 let nemůže vyměřiti za žádných okolností ani při započtení dřívějšího trestu uloženého soudem porotním«. Zmateční stížnost zaměňuje tu dvě různé věci: určení trestní sazby, již má být použito pozdějším rozsudkem na nově souzené skutky (podle § 32 tr. zák.), a omezení při výměře doplňkového trestu, stanovené v § 265 tr. ř. Nesporno je, že jde v souzené věci o případ § 265 tr. ř., že trestní sazbou dopadající podle § 32 tr. zák. na činy, jimiž byli obžalovaní uznáni vinnými v pozdějším (napadeném) rozsudku je těžký žalář od 1—5 let (podle §§ 178, (179), 180 tr. zák.) a že trestní sazba dopadající na souhrn skutků dříve i nyní souzených je 5—10 let podle § 142 tr. zák., že tedy nejvyšším trestem určeným v zákoně na skutek přísněji trestný je 10 let (§ 142 tr. zák.). Soud nalézací jednal

v mezích svého trestního oprávnění, vyměřiv doplňkový trest podle trestní sazby na nové činy dopadající, totiž od 6 měsíců do 5 let, pokud se týče od 1—5 let podle §§ 178, 179, 180 tr. zák., na něž se při výměře trestu výslovně odvolává, a doplňkové tresty (1 rok, 2 měs., 5, 10 měs.) v žádném případě nepřekročí nejvyšší trest stanovený v zákoně na skutek přísněji trestný (10 let — § 142 tr. zák.).

Zmateční stížnost vychází z mylného předpokladu, že soud vyměřil doplňkový trest v sazbě 5—10 let, čehož však není: ve skutečnosti doplnil svým rozsudkem, znějícím na lehčí činy trest uložený dřívějším rozsudkem porotního soudu pro těžší trestné činy na míru předpokladatelnou pro případ současné výměry trestu. Názor stížnosti, že nalézací soud nemůže za žádných okolností vyměřiti trest, který by připočtením k dřívějšmu trestu dal součet přes 5 let — je neudržitelný; vedl by k nemožnému důsledku, že by v případech, kde předcházel rozsudek porotního soudu s trestem 5letého nebo vyššího žaláře, soud nalézací nesměl uložit žádný trest doplňkový, i kdyby šlo o sebe těžší trestné činy ohrožené trestem od 1 do 5 let. Bylo proto zmateční stížnost zamítnouti.

Zmateční stížnosti obžalovaných Josefa Š-a a Aloisa Š-y namítají proti odsouzení pro zločiny podle §§ 81 a 157 tr. zák., že první soud nesprávně posoudil otázku promlčení obou zločinů a tím zavinil zmatečnost podle čís. 9 b) § 281 tr. ř. Tento zmatek je sice dán, arci z jiných než zmateční stížností obžalovaných uplatňovaných důvodů, k němuž však podle § 290 tr. ř. jest přihlížeti z povinnosti úřední. Především nemůže býti pochybnosti o tom, že podle zjištěného stavu věci nejde vůbec o souběh zločinu podle § 81 se zločinem podle § 157 tr. zák., nýbrž o zločin podle § 81, kvalifikovaný podle § 82/2 tr. zák. Odpor spočíval právě v oné činnosti, kterou soud podřaduje § 157 tr. zák. Když pak z této násilné činnosti vzniklo těžké poškození rázu v § 152 tr. zák. uvedeného, spadá celá činnost pod § 81 tr. zák. a § 82 vyšší sazba tr. zák.; jde tedy o jeden a týž čin, totiž o zločin podle § 81 tr. zák., kvalifikovaný podle § 82/2 tr. zák. a je pochybeno, když nalézací soud onu jednotnou činnost rozčlenil v jednotlivé součástky a tyto kvalifikoval jako samostatné zločiny (rozhod. víd. nejv. soudu č. 1303 a 3199 citov. u § 34 tr. zák. Manz. vydání). Jde-li však podle toho, co uvedeno, jen o zločin podle § 81 tr. zák., vztahuje se naň amnestie Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. a bylo proto podle §§ 1 a 2 tohoto nařízení z moci úřední — vzhledem k § 290 tr. ř. — odsuzující výrok pro zločiny podle §§ 81 a 157 tr. zák. (správně podle §§ 81 a 82/2 tr. zák.) ohledně obžalovaných Josefa Š-a a Aloisa Š-y zrušiti, obžalovaného Š-u úplně zprostiti a obžalovanému Š-ovi pro zbývající přestupek podle § 460 tr. zák. uložit nový trest.

Čís. 4925.

Jde-li o tiskopis, jehož rozšiřování bylo soudním nálezem zakázáno, poněvadž v některých místech shledána skutková podstata trestných činů, jest nalézací soud — zprošťuje rozšiřovatele z obžaloby pro tyto trestné činy, poněvadž nedospěl ku přesvědčení, že závadný obsah znal — povinen (§ 262 tr. ř.) zabývatí se otázkou, nejde-li aspoň o skutkovou